

του Άγγελου Σπυρόπουλου

Αναρωτηθήκατε άραγε ποτέ, γιατί τα αγόρια δεν θέλουν (δεν μπορούν, δεν αντέχουν – πως να το πω!) να ακούν τη φράση: «σε αγαπάω... ως φίλο» ή τη γνωστή «γυναικεία» επιθυμία «θέλω να χωρίσουμε, μα δεν θέλω να σε χάσω... ως φίλο»;

Τι θα πει «φίλος» σε αυτές τις περιπτώσεις; Τι θα πει «φίλος» για κάποιον που αγαπάει;

Μη με παρεξηγήτε, η φιλία είναι πολύτιμη για όλους μας.

Πόσο όμως «φίλος» μπορείς να είσαι όταν ΑΓΑΠΑΣ τον άλλο; Όταν θες να τον σφίξεις στην αγκαλιά σου, να μυρίσεις το άρωμά του, να νιώσεις το χάδι του; Πόσο φίλος μπορείς να είσαι τότε, αφού την ίδια στιγμή ένας άθλιος προδότης αυτής της φιλίας σας, γιατί εσύ κάθε άλλο παρά «φίλος» νιώθεις, γιατί εσύ προσμένεις κάτι άλλο... κάτι παραπάνω;

Η αλήθεια είναι ότι πολλοί από μας οδηγούμαστε στο να «πιούμε κι αυτό το πικρό χάπι της (υποτιθέμενης) φιλίας» προκειμένου να είμαστε κοντά στην αγαπημένη μας. Στην κοπέλα που μας έκανε με την ύπαρξη της να την προσέξουμε, να τη θαυμάσουμε και στη συνέχεια να την αγαπήσουμε. Κι αφού αυτή ζητάει «μόνο τη φιλία μας»... εμείς είμαστε συνεχώς εκεί ως «πιστοί φίλοι», ελπίζοντας στη στιγμή που θα ανταποκριθεί στα πραγματικά μας αισθήματα.

Μήπως τελικά τα αισθήματα των ανδρών τίθενται πιο γρήγορα σε εφαρμογή από ότι των γυναικών (δεν μιλάω για τις σωματικές «λειτουργίες»!);

Διαφορετικά, πως είναι δυνατόν να βρισκόμαστε τακτικά και για τον έναν αυτό να είναι «μόνο φιλία» και για τον άλλο να είναι ήδη αγάπη (μεγάλη);

Πως να πείσεις για τα ειλικρινή αισθήματα σου;

Άραγε μπορείς να «πείσεις» κάποιον για την αγάπη σου;

Μα, όχι!! Το ζητούμενο δεν είναι να σε αγαπήσει επειδή την αγαπάς, αλλά να αισθανθεί **από μόνη της** την αγάπη για σένα. Ο έρωτας, η αγάπη πρέπει να «γεννηθεί» και όχι να «μεταδοθεί», όπως οι ιώσεις στην καρδιά του χειμώνα. Διαφορετικά θα έχει και το ίδιο αποτέλεσμα: βαρύ πυρετό και σε σύντομο χρονικό διάστημα τη θεραπεία της.

Έτσι δεν είναι; Πώς να αποδείξεις ότι δεν είναι όλοι οι άνδρες ίδιοι; (όπως και οι γυναίκες άλλωστε, εξάλλου για αυτό την επέλεξες, επειδή διαφέρει από τις άλλες!)

Πως να διώξεις μακριά σου την εικόνα του αγοριού που θέλει με την αγάπη και τη σχέση τους να την κρατήσει μακριά από τις παρέες της ή αυτού που απλά τη θέλει για

να ζήσει όμορφες στιγμές και να την αφήσει πίσω του; Ναι, ακόμη και αυτά σκέφτεσαι. Όλα φαίνεται να ενοχλούν... αφού κάποιος λόγος θα υπάρχει για να μη σε θέλει για κάτι παραπάνω από φίλο. Σωστά;

Πώς να κλάψεις ελεύθερα όταν νιώθεις να την αγαπάς ως το πιο πολύτιμο πλάσμα στον κόσμο και να βλέπεις ότι εκείνη «λουίζεται στην αγάπη σου», μα δεν την ανταποδίδει με κανένα τρόπο;

Πώς να αντέξεις τους φίλους σου και τις «καλές συμβουλές τους» τις ατέλειωτες νύχτες που τα πίνετε για να ξεχάσεις εσύ, ανακαλύπτοντας για άλλη μία φορά ότι ο φίλος σου ο Γιάννης είχε πάντα δίκιο όταν έλεγε ότι τα προβλήματα δεν λύνονται έτσι... αφού γνωρίζουν καλά να επιπλέουν.

Κι εσένα οι σκέψεις πάντα εκεί, σε εκείνη.

Στα ίδια ερωτήματα: πώς να τη φέρεις πιο κοντά σου... πώς να δεις μέσα στην καρδιά σου... να καταλαβει πόσο πολύ την αγαπάς (αν και αυτό πια το έχουν καταλάβει όλοι κι αυτή είναι ιδιαίτερα έξυπνη - πώς γίνεται να μην το κατάλαβε;)

Πώς να την οδηγήσεις να μπει στη διαδικασία να σκεφτεί, να νιώσει αν σε αγαπάει κι εκείνη;

(φυσικά την καταλαβαίνεις, είναι βολικά να έχεις γύρω σου έναν ερωτευμένο κι εσύ απλά να «χαίρεσαι» την παρέα του, τα ερωτευμένα λόγια του, την περιποίησή του, δίχως να κάνεις κάτι, δίχως να ανταποδίδεις - δε λέω, κι εγώ αν δεν ήμουν σε αυτή την κατάσταση... ίσως να μου άρεσε...)

Πώς να βλέπεις τα μηνύματά της, όταν αποφασίζεις να μην της ξαναμιλήσεις για να ηρεμήσει η καρδιά σου, και να μην μπαίνεις στον πειρασμό να της απαντήσεις;

Και τέλος... πώς να μην νιώθεις εντελώς ηλίθιος (η άλλη έκφραση που μου ταιριάζει ξεκινά μάλλον με μ...) όταν την παρακαλάς για πολλοστή φορά να βρεθείτε έστω για λίγο, όπου θέλει, με όποιους θέλει, όποτε θέλει;

(Τώρα που τα γράφω, αναρωτιέμαι, αν είναι πραγματικά δυνατόν να μην βλέπει πόσο υποφέρω με αυτή την κατάσταση;)

Μη με παρεξηγήτε. Δεν τα γράφω από κακία.

Από απόγνωση τα γράφω. Ίσως και από άγνοια, αφού δεν γνωρίζω ποιο είναι το σωστό και πως πρέπει να φερθώ. Να σωθώ θέλω. Να πάψω να πονώ. Να με νιώσει θέλω, να με αγαπήσει όπως την αγαπώ κι εγώ.

Πώς γίνεται η κοπέλα που με χαρά κρύβεται στην αγκαλιά μου να μου λέει την ίδια στιγμή ότι το κάνει «φιλικά» κι ότι με αγαπάει «ως φίλο»; Μήπως η «άλλη αγάπη» είναι αμάρτημα; Είναι για άλλους; Για εκλεκτούς;

Κι εγώ τι θα πρέπει να κάνω;

Να τη βλέπω ως φίλη δεν μπορώ! Δεν το αντέχω! Σχίζεται η καρδιά μου στα δύο.

Καμιά μέρα (όπως μου λένε οι φίλοι μου) θα μου ζητήσει να την πάω με το αμάξι μου στο αγόρι της (που θα έχει βρει μέχρι τότε). Φιλικά εννοείται...

Η μοναδική λύση που βρίσκω είναι να «πάρω το καπελάκι μου και να φύγω».

Να εξηγηθώ πρώτα φυσικά, να της δώσω χρόνο να το σκεφτεί.

Και τότε; Να δεις που θα με πει σκληρόκαρδο, εγωιστή, προδότη μιας ανύπαρκτης φιλίας. Κι εκεί που πονάω... θα βγω και να... χρωστάω...

Και να έλεγα ότι είμαι μοναδική περίπτωση... μπα!

Εκεί που όλοι μιλούν για αναίσθητους άνδρες, αποδεικνύεται ότι οι άνδρες και ξέρουν να αγαπούν και αγαπούν πραγματικά (και πιστά). Απλά πονούν τόσο με την απόρριψη... που κάποια στιγμή δεν ξέρουν πια τι κάνουν.

Και τότε προτιμούν να πνίξουν την αγάπη και να μην αφήσουν το συναίσθημα αυτό να (ξανα)βγει στην επιφάνεια και συνεχίζει να τους πληγώνει.

Δείτε τι έπαθαν κάποιοι φίλοι μου:

ο ένας μόλις του είπε η κοπέλα που ήθελε ότι δεν τρέφει τα ίδια αισθήματα με αυτόν... παντρεύτηκε άλλη.

Θα μου πείτε, δεν είναι παράξενο αυτό. Σωστά. Μέχρι εδώ έχετε δίκιο. Το παράξενο ήταν ότι όλα έγιναν σε χρόνο ρεκόρ, μετά την απόρριψη: πότε τη βρήκε, τη γνώρισε, την ερωτεύτηκε... κανείς μας δεν κατάλαβε...

Ο άλλος ζει που και που «στιγμές αδυναμίας», παρόλο που τώρα έχει

κάνει σχέση με μία (άλλη) κοπέλα. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να θυμάται την παλιά του αγάπη... και τότε αφήνεται στα «φαντάσματα του παρελθόντος», όπως εύστοχα τα αποκαλεί.

Φαντάσματα που όμως διατηρεί με ιδιαίτερη ευλάβεια χωρίς να κάνει κάτι για να απαλλαγεί από αυτά: να τα κάνει ζωντανό παρόν ή να τα διώξει για πάντα.

Ο τρίτος (και σίγουρα όχι ο τελευταίος) αποφάσισε, λέει, ότι δεν αξίζουν οι γυναίκες και κάθε βράδυ τον βλέπεις με άλλη παρέα. Πάντα χαμογελαστό και (υπερβολικά, θα έλεγα) ευδιάθετο. Τόσο, που δεν μοιάζει πραγματικά ευτυχισμένος.

Βολεμένος... ναι. Ξεχασμένος... ναι. Ευτυχισμένος... δεν μπορώ να το πω με σιγουριά. Τρέχει, λέει, συνέχεια με τόσα ραντεβού που έχει και δεν προλαβαίνει...

(εγώ εκτιμώ... ότι δεν προλαβαίνει να σκέφτεται... και να νιώθει...)

Κι έχεις μετά και τις κοπέλες να σου λένε για τα ανδρικά γουρούνια, τους καζανόβες, τους τέτοιους, τους αλλιώςτικους...

Τι να πω... ή σε διαφορετικούς κόσμους ζούμε... ή οι κόσμοι μας απλά ποτέ δεν συναντιούνται.

Γιατί, πείτε μου, πώς γίνεται να υπάρχουν τόσες κοπέλες πρόθυμες να αγαπήσουν και να αγαπηθούν (πραγματικά), να υπάρχουν (τουλάχιστον) κι άλλα τόσα παλικάρια, μα πάντα όλοι μας να συναντάμε τους λάθος ανθρώπους και να «χτυπάμε λάθος πόρτα»;

Τι να πω... Μυστήριο ανεξιχνίαστο η ζωή και οι σχέσεις των ανθρώπων...

Θα επανέλθω όμως, για να τα φωτίσουμε, το υπόσχομαι!!

Υ.Γ. Αλήθεια, γιατί όταν είμαστε όπως όλες οι κοπέλες λένε ότι θέλουν να είναι τα αγόρια τους, δηλαδή με χιούμορ, ευγενικοί, ειλικρινείς, πιστοί, ομιλητικοί, κοινωνικοί τότε ποτέ δεν καταφέρνουμε να είμαστε για αυτές κάτι παραπάνω από «καλοί φίλοι»;

Υ.Γ.2 Αν έχετε απάντηση στα ερωτήματά μου, που με καίνε τόσες μέρες τώρα θα περιμένω την απάντησή σας: aggelos_sp@yahoo.com